

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, narozený X
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2025, č. j. CPR-19982-3/ČJ-2025-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2025, č. j. CPR-19982-3/ČJ-2025-930310-V240 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 26. 5. 2025, č. j. KRPA-168515-13/ČJ-2025-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 1 roku a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále z důvodu porušení § 50 odst. 2 správního řádu, neboť správní orgány si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce dále v žalobě dovozoval rozpor napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, s § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, jíž se činnost správního orgánu dotýká, a s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
3. Žalobce popíral, že by na území ČR pobýval nelegálně, neboť je držitelem biometrického pasu Moldavské republiky. Ztrátu svého biometrického pasu žalobce nahlásil, což plyne ze spisového materiálu. Ztráta cestovního pasu není důvodem pro uložení správního vyhoštění. Jako držitel biometrického pasu může žalobce po vstupu na území schengenského prostoru pobývat po dobu 90 dnů v období 180 dnů. Nebylo přitom prokázáno, že by žalobce překročil dobu 90denního pobytu na území ČR.
4. Žalobce dále namítal, že správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života a bylo namíste překvalifikovat věc na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
5. Dále žalobce namítal, že cizinecká policie nemohla mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů věci, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo vydáno v ten samý den, kdy došlo k zahájení řízení o správním vyhoštění.
6. Podle žalobce je evidentní, že žalovaný nezjistil řádným způsobem skutkový stav věci a v jeho věci nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění.
7. Žalobce vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do Moldavské republiky, kde v současné době panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, a to i s ohledem na poslední politický vývoj. Moldavská republika je navíc v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. V této souvislosti poukázal na incidenty, ke kterým došlo v Podněstří. Žalobce na území ČR zůstává z důvodu probíhající války na Ukrajině, nemohl vycestovat z území schengenského prostoru.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rovněž na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

9. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Dne 25. 5. 2025 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie na adrese X. Žalobce sdělil, že do schengenského prostoru vstoupil zhruba před měsícem a ve stejné době ztratil v D. svůj cestovní pas. Následně bylo zjištěno, že žalobce disponoval zdravotním pojištěním od 9. 1. do 13. 1. 2025. Vzhledem k těmto skutečnostem vzniklo podezření, že se žalobce na území ČR nachází nelegálně. Žalobce proto byl policií zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
11. Dne 26. 5. 2025 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že svůj cestovní doklad ztratil v dubnu roku 2025 v D. Ztrátu cestovního dokladu žalobce nenahlásil, i když věděl, že je k tomu povinen. Chystal se odjet do Moldavska, aby si opatřil nový cestovní doklad. Žalobce dále uvedl, že naposledy do schengenského prostoru přicestoval dne 9. 1. 2025, a to z Moldavska přes Ukrajinu do Polska. Jelikož nemá cestovní pas, nemůže ukázat vstupní přechodové razítko, aby svůj příjezd dokázal. Poté žalobce přicestoval do ČR, asi dne 10. 1. 2025, aby zde pracoval. O udělení pobytu nežádal. Bydlí na ubytovně v Praze, za bydlení platí 5 000 Kč a bydlí s krajany. Žalobce v ČR není poprvé. V průběhu června 2025 zamýšlel odcestovat zpět do země původu. Žalobce si byl vědom, že je oprávněn pobývat na území 90 dnů v 180denním období. Nevycestoval, protože si chtěl vydělat peníze. V ČR nemá žádné vazby, v Moldavsku má celou rodinu. Žalobce uvedl, že ve vlasti nemá zajištěné bydlení. Se svou matkou by nemohl bydlet, protože je žalobce v X v pátrání, neboť Y. Je schopen si najít bydlení v jiné části Moldavska. Žalobce má peníze na další pobyt i na vycestování, které získal ze své práce v ČR na stavbách. V ČR nevlastní žádný majetek. Je zdravý, s ničím se neléčí. Nemá v ČR žádné závazky, dluhy ani pohledávky. Není nikdo, vůči komu by měl žalobce v ČR vyživovací povinnost. Žalobci nebyla známa žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování. V Moldavsku mu nic nehrozí. Vycestuje dobrovolně.
12. Téhož dne vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce jednoho roku. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedla, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyl schopen prokázat, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum, a podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť na území pobýval minimálně od 1. 5. do 25. 5. 2025 bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. Cizinecká policie neshledala nepřiměřenost dopadů správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života. Vycestování žalobce je možné, neboť pochází z bezpečné země původu a neuvedl, že by mu hrozilo při návratu do vlasti jakékoliv nebezpečí. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

konfederace, byla stanovena na jeden rok, kdy bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce po celou dobu správního řízení spolupracoval, na druhou stranu se jednalo již o druhé porušení povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců žalobcem (v minulosti mu byla za neplnění povinnosti pro cizince uložena bloková pokuta) a do pozice neoprávněného pobytu se dostal svým vlastním přičiněním, a to tím, že nebyla schopen prokázat oprávněnost pobytu na území, že na území neoprávněně pracoval, byl zde bez zdravotního pojištění a neoznámil ztrátu cestovního dokladu. Doba zákazu vstupu byla proto s přihlédnutím ke všem shora uvedeným okolnostem stanovena při spodní hranici zákonného rozsahu.

13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 11. 7. 2025 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsání protiprávního jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. K odvolací námitce žalovaný posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, přičemž neshledal, že by správní vyhoštění v jeho případě bylo nepřiměřené. K odvolací námitce žalobce, že pro vydání rozhodnutí nebyl dán dostatečný časový prostor pro dostatečné zjištění skutkového stavu, uvedl žalovaný, že cizinecká policie žalobce před vydáním rozhodnutí řádně vyslechla, poskytla mu dostatečný prostor k doplnění své výpovědi a obstarala si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Pokud cizinecká policie rozhodla v rámci jediného dne, naplnila tím zásadu rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Moldavsko je považováno za bezpečnou zemi původu, a kromě toho sám žalobce v rámci výsledku uvedl, že mu vycestováním nehrozí žádné nebezpečí. Při obecné argumentaci špatnou bezpečnostní situací v Podněstří nespécifikoval žalobce žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by označení Moldavska jako bezpečné země původu vylučovaly, popř. ze kterých by konkrétně žalobci plynulo skutečné nebezpečí. Žalovaný se tedy ztotožnil se závěry cizinecké policie a stanovenou dobu zákazu vstupu v délce jednoho roku považoval za přiměřenou míře porušení povinností žalobce.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

14. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 28. 8. 2025 právní zástupce žalobce argumentoval shodně jako v podané žalobě a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
16. Žalovaný se k jednání s omluvou nedostavil, soud proto dle ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s., ve věci jednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.

18. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.
19. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
21. Podle § 2 bodu 16. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Moldavsko.
22. Podle článku 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů.
23. Podle § 103 písm. m) zákona o pobytu cizinců cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen neprodleně ohlásit policii ztrátu nebo odcizení cestovního dokladu podle § 108 odst. 1 písm. a), b), c), g) nebo h).
24. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem (srov. např.: rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Kde žalobní námítka postrádají bližší specifikaci, tam se k nim může zdejší soud rovněž vyjádřit pouze v obecné rovině. V této souvislosti soud považuje za vhodné upozornit rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že pouhý výčet ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit a obecné tvrzení, že žalovaný nedostál zásadám správního řízení, nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

25. Pokud jde o námitky žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a neopatření dostatečných podkladů pro rozhodnutí, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný a cizinecká policie v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, který byl podložen dostatečnými podklady. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, aniž by specifikoval, jak přesně k těmto pochybením mělo dojít. Soud proto pouze obecně uvádí, že tato pochybení ze strany žalovaného ani cizinecké policie neshledal. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, které další konkrétní skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce nebyly ze strany správních orgánů vzaty v potaz, z jakých skutkových a právních důvodů přijaté řešení nemělo odpovídat okolnostem řešeného případu a jak přesně nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat a shledal je nedůvodnými.
26. Žalobce dále namítal, že v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění. V této souvislosti žalobce popíral, že by na území ČR pobýval nelegálně, neboť je držitelem biometrického pasu Moldavské republiky. Ztrátu svého biometrického pasu žalobce nahlásil, což plyne ze spisového materiálu. Jako držitel biometrického pasu může žalobce po vstupu na území schengenského prostoru pobývat po dobu 90 dnů v období 180 dnů. Nebylo přitom prokázáno, že by žalobce překročil dobu 90denního pobytu na území ČR.
27. Soud proto přezkoumal, zda se žalobci podařilo prokázat, že na území smluvních států pobýval po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. Soud dále přezkoumal, zda byl správními orgány řádně zjištěn žalobcův pobyt bez platného cestovního dokladu, k němuž nebyl oprávněn. Tedy soud se zabýval otázkou, zda žalobce svým jednáním naplnil skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle nichž bylo žalobci správní vyhoštění uloženo.
28. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce nejméně ode dne 1. 5. 2025 do 25. 5. 2025 pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. To ve svých rozhodnutích shodně konstatovali žalovaný i cizinecká policie. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení totiž sám žalobce uvedl, že svůj cestovní doklad ztratil v D. v dubnu letošního roku. K tomu žalobce namítal, že ztráta cestovního pasu není důvodem pro uložení správního vyhoštění.
29. Obecným smyslem § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců nepochybně je, aby se cizinec mohl platným cestovním dokladem prokázat. Z dikce citovaného ustanovení je patrné, že směřuje na situace, kdy cizinec na území pobývá bez platného cestovního dokladu. Lze jej tedy aplikovat tehdy, kdy takovýto doklad buďto: 1) vůbec neexistuje (tj. nikdy neexistoval nebo byl zničen) nebo 2) existuje, avšak vypršela jeho platnost, popřípadě 3) existuje a je platný, avšak cizinec na území pobývá bez něj. Samozřejmě ve všech těchto případech musí zároveň platit, že cizinec není k pobytu na území bez platného cestovního dokladu oprávněn.
30. Přitom poslední z uvedených situací dopadá typicky na případy ztráty cestovního dokladu (nelze jej dohledat), aniž by se cizinec vůbec pokusil získat cestovní doklad nový, nebo pokud by se takovýto platný cestovní doklad vůbec nenacházel spolu s cizincem na území ČR,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

jelikož pak by samozřejmě nebylo možné rozumně uzavřít, že cizinec na území s platným cestovním dokladem pobývá.

31. Žalobce sám uvedl, že svůj cestovní pas ztratil v dubnu roku 2025. Jeho ztrátu nahlásil až 26. 5. 2025, tedy v den, kdy mu bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 103 písm. m) zákona o pobytu cizinců měl přitom žalobce povinnost ohlásit ztrátu cestovního dokladu neprodleně. Žalobce tak učinil až v situaci, kdy čelil správnímu vyhoštění. Tato zjištění jsou dle názoru soudu postačující pro vyslovení závěru, že žalobce skutečně nejméně od 1. 5. 2025 do 25. 5. 2025 pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. Námitce nelze přisvědčit.
32. Žalobce podle svých slov přicestoval na území ČR s platným biometrickým cestovním dokladem Moldavska dne 10. 1. 2025. V tento den mu tedy započalo běžet rozhodné období pro bezvízový 90denní pobyt v období 180 dnů. Žalobci, který svůj cestovní doklad ztratil, se nepodařilo prokázat [např. právě podle vstupních a výstupních razítek (srov. článek 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu)], že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. Tedy žalobce neprokázal, že jeho pobyt nepřekročil „90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů“ ve smyslu článku 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806.
33. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že popsáním jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění jednak podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a jednak podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Závěry správních orgánů jsou v tomto ohledu správné. Soud dodává, že žalobce ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o legálnosti jeho pobytu na území ČR v rozhodném období a svá žalobní tvrzení žádným způsobem nedoložil. Žalobní námitku tak soud shledal nedůvodnou.
34. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti žalobce vycestovat do domovského státu – Moldavské republiky. K tomu soud připomíná, že podle § 2 bodu 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Nadto sám žalobce při svém výsledku do protokolu uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl do Moldavska vycestovat a vycestuje dobrovolně. Argumentaci, ve které byl kladen důraz na špatnou bezpečnostní situaci v Podněstří jako důvod, pro který není možné, aby žalobce vycestoval do vlasti, poprvé použil žalobce až v odvolání proti rozhodnutí cizinecké policie. Nespecifikoval přitom žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by ve vztahu k Moldavsku, jeho označení jako bezpečné země původu bez dalšího vylučovaly. Rovněž netvrdil žádnou skutečnost, na jejímž základě by bylo možno dovozovat osobní vazbu žalobce na region Podněstří. Stejně tak žalobce neuvedl ani jiná individualizovaná tvrzení, která by vyvolávala důvodné podezření, že právě on osobně by jakožto civilista mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Soud se proto ztotožnil se závěry správních orgánů, že není dán důvod, který by vycestování žalobce do Moldavska znemožňoval.
35. Žalovaný v této situaci nebyl povinen vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna (viz vyhlášku č. 328/2015 Sb.). Žalobce pak ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Moldavsku mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, naopak jednoznačně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

tvrdil, že mu v zemi původu nic nehrozí, jeho tvrzení ohledně země původu uvedená v odvolání jsou pak zcela obecného rázu (špatná ekonomická situace, množící se případy vražd, nedemokratická země) a není z nich zřejmá žádná konkrétní souvislost s případem žalobce, natož aby z nich vyplývala hrozba skutečného nebezpečí pro žalobce. Ani v žalobě pak žalobce svá obecná shora uvedená tvrzení nijak blíže nerozvedl a nekonkretizoval. Rovněž tvrzení, že nemůže vycestovat z důvodu reálného válečného ohrožení Moldavska v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu, považuje soud za zcela obecné a nesvědčící o existenci skutečného nebezpečí pro žalobce v zemi původu. Žalobce ani k tomuto zcela neurčitému tvrzení nenavrhl žádné důkazy. Nejedná se ani o všeobecně známou skutečnost, že by se země původu v současné době týkaly okolnosti, které by mohly představovat skutečné nebezpečí, tedy navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány tak nijak nepochybily, pokud si nevyžádaly závazné stanovisko, neshledaly existenci překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a dospěly k závěru, že vycestování žalobce je možné. Lze tak shrnout, že soud nepovažuje námitky žalobce týkající se důvodů znemožňujících vycestování za důvodné.

36. Pokud jde o žalobní námitku stran rychlosti správního řízení, kdy řízení o správním vyhoštění žalobce bylo zahájeno dne 26. 5. 2025 a téhož dne bylo vydáno i prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, tuto námitku považuje soud za nepřípadnou. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že se správní orgány v průběhu řízení nedopustily žádného pochybení a nelze jim vytýkat, že v řízení postupovaly v souladu se zásadou rychlosti, hospodárnosti a bez zbytečných průtahů. Skutkový stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu, veškeré zjištěné skutečnosti jsou doloženy obsahem správního spisu, žalobci bylo umožněno uplatnění veškerých práv, která mu právní řád přiznává, rozhodnutí je dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Sám žalobce navíc ani v žalobě nespecifikoval, jakého konkrétního pochybení se měla podle jeho názoru dopustit cizinecká policie, když k zahájení správního řízení i k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění došlo téhož dne, ani jaký konkrétní negativní dopad má dle jeho názoru tato skutečnost na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že v řízení o správním vyhoštění cizinců správní orgány běžně vydávají rozhodnutí v krátkém časovém horizontu po zahájení takového řízení. Ani této námitce tak soud nepřisvědčil.
37. Z ustanovení § 119a a § 174a zákona o pobytu cizinců citovaných výše plyne, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. K tomu musí účastník řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
38. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

39. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.
40. Soud neshledal v postupu správních orgánů pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Zásah do rodinného a soukromého života žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzován a hodnocen, přičemž závěry byly řádně odůvodněny. Ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobce ostatně ve správním řízení, a to jak před cizineckou policií, tak před žalovaným, ani v rámci podané žaloby žádné konkrétní relevantní vazby netvrdil a tím spíše neprokázal vazbu, jež by jej ke zdejšímu území vážala natolik pevně, aby její narušení na dobu 1 roku, bylo možno považovat za nepřiměřené. Správní orgány kritérium přiměřenosti podrobně zkoumaly. Žalobce je zdravý muž v produktivním věku. V Moldavsku žije celá žalobcova rodina, včetně matky a syna, se kterými je žalobce v kontaktu. Žalobce uvedl, že je schopen si po návratu zajistit v Moldávii bydlení.
41. Soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, a proto se v každém individuálním případě posuzuje proporционаlita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Je v zájmu cizinců, aby dodržovali zákony a právní předpisy platné na území ČR, chtějí-li zde požívat plné ochrany. Pokud tak neučiní, musí nést případné nepříjemné následky spojené se správním vyhoštěním. Zároveň je třeba podotknout, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je přípustný, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. V případě žalobce pak správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise. Správní orgány dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedly, na základě jakých skutečností a úvah dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Nelze tedy přisvědčit ani této žalobní námitce, která rovněž není důvodná.

42. K námitce žalobce, že mu namísto správního vyhoštění mělo být vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že s ohledem na správný závěr správních orgánů, dle kterého správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nebyl prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Jestliže byla naplněna některá ze skutkových podstat podle ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, může správní orgán od uložení správního vyhoštění upustit a uložit místo něj povinnost opustit území podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců pouze v případě, kdy shledá, že by rozhodnutí nebylo přiměřené. K takovému závěru však správní orgán v daném případě nedospěl. Pro úplnost soud dodává, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu, jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Dle této judikatury § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31.)
43. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Lze uzavřít, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, a zároveň nebylo shledáno, že by uložení správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, byly tak naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné či nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

44. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
45. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. srpna 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.